

CRIDA DE L'APLEC DE LA ROSA A LURDES I AL CASTELL 2014

Salvador Esteve i Figueras

Alcalde de Martorell

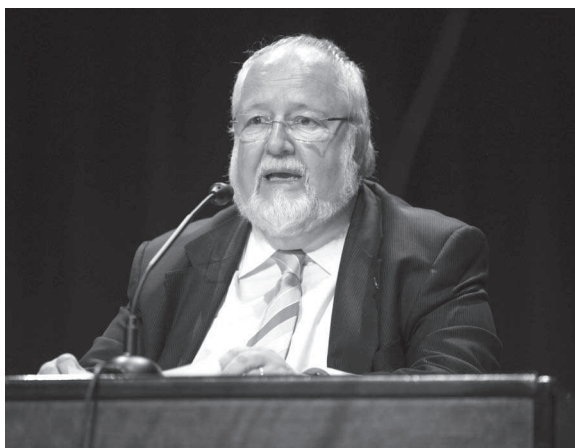
President de la Diputació de Barcelona

En la crida d'enguany Salvador Esteve ens acosta a la seva tasca com a president de la Diputació de Barcelona i repassa la seva trajectòria de servei públic. Molt proper a la ciutadania i compromès amb el país, hi remarca que la col·lectivitat i l'associacionisme són elements essencials en el conjunt de municipis de la Demarcació. A més, reivindica l'esperit festiu, integrador i continuat de l'Aplec de Tona, la recepta d'elements necessaris per tal d'enfortir la tradició malgrat els moments d'adversitats que vivim. La crida es va fer a la sala La Canal el diumenge 8 de juny.

Il·lustríssim senyor alcalde, gentils roseraire major i traginer major, membres de la Comissió de l'Aplec, tonenques i tonencs.

És un gran goig per mi tenir l'oportunitat de fer avui aquesta crida a l'Aplec de la Rosa a Lurdes i al Castell de Tona. Per això cal que, abans que res, expressi el meu sincer agraïment a la Comissió de l'Aplec per la deferència d'haver-me invitat a adreçar-me a tots vostès en un acte de tanta tradició. Haig d'agrair també les amables paraules amb què m'ha presentat el senyor Pol Puigdomènech.

Sóc conscient que la meva presència avui a Tona respon a la meva condició de president de la Diputació de Barcelona. Aquesta és una feina que m'ha arribat al capdavall d'una llarga trajectòria de servei públic, primer com a regidor i, després, com alcalde de Martorell. De fet, a la Diputació el que hi faig és dirigir –juntament amb el meu equip de govern, del qual forma part l'alcalde de Tona, l'amic Josep Salom–, hi dirigeixo, dic, un ajuntament d'ajuntaments, perquè a la Diputació treballem al servei del conjunt dels 311 municipis de la demarcació de Barcelona. 311 pobles i ciutats no són pocs, però creguin-me que la feina de visitar-los, de conèixer-los, de parlar-ne amb els alcaldes i regidors, amb els veïns i les veïnes que se m'adrecen, és una feina molt agraïda. Una feina que fa créixer l'estimació per aquest país i per la seva gent.

Salvador Esteve fent la seva crida (Foto Pla – Arxiu Municipal)

Perquè, abans que president de la Diputació, abans que alcalde de Martorell, he estat un home compromès amb el país. I també un home amb fe. Aquest compromís amb el país i aquesta fe els he viscut, com tants catalans, en l'associacionisme, en aquest ric teixit d'entitats que han conformat, històricament, una sòlida cadena de baules que han permès la continuïtat nacional de Catalunya. En

el meu cas, vaig desenvolupar aquesta experiència d'acció cívica, de ben jove, en el moviment escolta, del qual conservo un record inesborrable.

L'alcalde Josep Salom imposa la banda a la nova roseraire major, Berta Masramon (Foto Pla - Arxiu Municipal)

I la meua inquietud solidària em va portar també, en aquells difícils anys del franquisme, a fundar un cine-club; a treballar en els incipients mitjans de comunicació locals, quan la llibertat de premsa no era un valor adquirit; i a participar, també, activament en entitats culturals i esportives de Martorell. En aquest país sabem que no hi ha llocs petits ni modestos quan es tracta de millorar la societat, que qualsevol contribució és bona si ens anima l'esperit de treballar per la col·lectivitat. Per això no solament admiro sinó que em sento reflectit en l'Esbart Dansaire Castell de Tona. Fer setanta anys, com els fa enguany l'Esbart, no és una efemèride qualsevol. És la prova, el testimoni d'una tenacitat i d'un amor a la tradició que s'imposa per damunt de tots els obstacles i que indica que, darrere l'entitat, hi ha gent que sap prou bé cap on vol anar. La nostra força com a país ve d'aquí, d'aquesta ciutadania activa, inquieta, fidel a la seva identitat i alhora capaç d'obrir nous camins, d'aplegar esforços per avançar cap a un país més ric i més obert per tothom.

La història de l'Aplec i de l'Esbart és prou il·lustradora d'això que els dic, que és, ni més ni menys, el que trobo dia rere dia quan recorro els pobles i ciutats de la demarcació de Barcelona.

El fet que el primer Aplec se celebrés l'1 de juny de 1936 ho diu tot. Era un moment difícil, carregat de mals averanys que, per desgràcia nostra, es van complir amb crueltat. Però ni la guerra ni la duríssima postguerra van aconseguir sepulcrar aquella espurna de fe i de cultura que s'havia encès amb la iniciativa de Josep Cruells i la resta de fundadors de l'Aplec. Per això avui podem celebrar el setantè aniversari de l'Esbart i cridar al setantadosè Aplec amb l'orgull i la fermesa d'una trajectòria reeixida.

Aquest Aplec, pels qui venim de fora, té l'encant d'aplegar un munt d'elements simbòlics del país concentrats en un programa d'actes breu però intens. L'Aplec lliga la segona Pasqua, la Pasqua Granada, amb la sardana i amb la rosa, dos dels nostres referents identitaris més arrelats. La sardana, que, amb la seva rotllana solidària i sempre oberta a acollir noves mans, ens defineix com a poble. I la rosa, la rosa d'abril de Montserrat, i la rosa de Sant Jordi, que cada cop és més coneguda arreu del món, perquè desperta gran admiració la nostra singular festa de la rosa i el llibre.

L'Aplec reuneix també altres tradicions, com la del ball de bastons, les gralles, els gegants, i encara la de les fogueres, aquestes fogueres que avui a la nit il·luminaran la plana de Vic des del puig del Castell, i que vénen a ser un anunci de les ja pròximes fogueres que s'encendran durant la nit de Sant Joan. Es pot ben bé dir, doncs, que aquest Aplec de Tona ho té tot, cosa gens estranya, perquè, com fa la dita, "Gurb i Tona, el millor d'Osona".

Vet aquí, doncs, resumida la força de l'Aplec, una espècie de festa major primaveral que és una invitació a enfortir la fe i el compromís amb la tradició. Aquests valors, aquests elements distintius de l'Aplec de Tona, són els que fan que els forasters no ens hi puguem sentir estranys de cap de les maneres. No ens hi sentim perquè percebem aquest tarannà engrescador i obert que busca obrir Tona a Catalunya i al món, orgullosa del que és i amb voluntat de sumar-se a un país en marxa i a un món que cal transformar per fer-lo millor.

Com a alcalde i com a president de la Diputació de Barcelona, sé que vivim uns temps difícils,

L'Esbart Dansaire interpretant el ball de la Rosa en honor a la roseraire major Berta Masramon (Foto Pla – Arxiu Municipal)

amb una crisi econòmica i financera que ha fet molt mal a la gent, a les empreses i al país. Els ajuntaments i la Diputació hem fet, i fem encara, mans i mànigues perquè l'impacte de la crisi no afecti excessivament els serveis públics locals, els serveis bàsics i de proximitat que els nostres pobles i ciutats van maldar per crear o millorar amb l'empenta de la recuperació de la democràcia als ajuntaments. Aquesta és la nostra feina, i l'estem realitzant amb més esforç i amb més dedicació que mai.

La Diputació, que és una de les poques administracions que té una hisenda sanejada, ha posat en marxa aquests últims anys tot de programes i recursos financers per tal que els ajuntaments arribessin allà on, en les circumstàncies actuals, no podien arribar. Per això es pot comptar amb la Diputació, perquè responem a la funció que té assignada: donar suport als governs locals. I ja em permetran, que en un temps en què l'ofici de la política pateix un cert descrèdit, en reivindicui precisament el nivell més modest, però no el menys important, de la política local. Els ajuntaments són la primera porta on la ciutadania reclama serveis i equipaments, on demana respostes a les noves exigències socials que van sorgint.

Cal recordar que els ajuntaments, en la majoria dels casos, estan ocupats per veïns i veïnes que no són professionals de la política, per veïns i veïnes que no hi guanyaran diners sinó més aviat maldecaps per ajudar al benestar d'una col·lectivitat on tothom es coneix. És important remarcar aquest valor de proximitat, d'immediatesa de la política local, més que més quan el govern central ha promogut fa pocs mesos una

lleï què posa en risc l'autonomia i la pròpia existència de milers d'ajuntaments, i que ara està recorreguda davant el Tribunal Constitucional.

Però avui no els vull atabalar amb els problemes dels ajuntaments. M'estimo més subratllar que, com he dit abans, aquesta és una tasca que omple de satisfacció personal, perquè ajuda a conèixer el dia a dia, a viure la realitat dels pobles i ciutats que formen un territori que, com el de la demarcació de Barcelona, amb els seus cinc milions i mig d'habitants, és el motor de Catalunya. I Osona encarna, en molts sentits, el cor d'aquest territori. Per història, per tradició i fidelitat cultural, fins i tot per centralitat geogràfica.

I en aquest sentit, em permetran que recordi una altra vegada la dita, en la variant que també es diu: "*Gurb i Tona, la flor d'Osona*", que és una bella i encertada manera de dir-la, si tenim present el concurs de rams i centres florals que es farà demà. Acabo ja, agraint-los un cop més l'ocasió de fer aquesta crida a l'Aplec i, sobretot, de viure amb tots vostès aquestes dues jornades tan singulars i emotives.

Com que ningú ha expressat millor que el seu fundador el sentit d'aquesta festa, vull acabar citant els versos que tanquen els *Rodolins de l'Aplec*, que va compondre Josep Cruells i Martí:

Veniu, pels quatre camins,
au, fadrines i fadrins,

a l'Aplec joïós i bell
de l'Ermita i del Castell!